

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

Veronica Micle, o victimă a istoriei / Dan-Silviu

Boerescu. - București : Neverland, 2021

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9602-14-0

929

Tehnoredactor: Liviu Perțea

Corector: Eugenia Oprea, Mihaela Dobre

Grafician: Andrei Constantinescu

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Dan-Silviu Boerescu

FEMEI FASCINANTE DIN ROMÂNIA

**Veronica Micle,
o victimă a istoriei**

Docu-drame și mituri urbane controversate, însoțite
de consemnări din presă și din alte surse legate de
povestea unei femei unice

VERONICA/„BĂLĂUCA“, O VICTIMĂ A ISTORIEI, A OAMENILOR... ȘI A LUI EMINESCU.....	7
DE LA ANA CÂMPAN LA VERONICA MICLE: CĂSĂTORITĂ LA 14 ANI CU UN BĂRBAT MAI BĂTRÂN CU 33 DE ANI.....	9
PROCESUL LUI MAIORESCU, ACUZAT DE HĂRȚUIRE SEXUALĂ.....	23
„FLUTURE“ ȘI „GREIERE“ – DESTINELE CELOR DOUĂ FIICE MAI TALENTATE DECÂT MAMA LOR.....	38
ÎNTÂLNIREA CU EMINESCU, CELE DOUĂ „LOGODNE“, „LUNA DE MIERE“ ȘI CELE TREI RUPTURI	54
MITE ȘI CLEOPATRA, IUBIRILE PARALELE ALE LUI EMINESCU	65
RELAȚIA CU CARAGIALE, PROIECTUL DE CĂSĂTORIE CU IULIU ROȘCA ȘI „ORGIILE CU OFIȚERI“	80
SFÂRȘITUL LUI EMINESCU – TEORIILE CONSPIRAȚIEI.....	85
SINUCIDERA CU ARSENIC DE LA MÂNĂSTIREA VĂRATEC	122
UN EPISTOLAR AMOROS FASCINANT, ÎN CARE TANDREȚEA SE ÎMBINĂ CU DEPRESIA, IAR EXALTAREA FACE CASĂ BUNĂ CU RESENTIMENTELE	128
IUBIRE ȘI DEZNĂDEJDE: POEMELE LUI EMINESCU PENTRU VERONICA	175
ECOURI STÂNGACE DE ROMANȚĂ: POEMELE VERONICĂI	192
SERIA FEMEI FASCINANTE DIN ROMÂNIA	204

Veronica/„Bălăuca“, o victimă a istoriei, a oamenilor... și a lui Eminescu

Ca orice temă legată de viața lui Eminescu, și relația acestuia cu Veronica Micle – inițial, una adulterină, apoi una cu dezvoltări romantice contradictorii – rămâne un subiect controversat și, adesea, tinde să devină un subiect tabu. Suntem încă foarte sensibili de câte ori imaginea Poetului Național iese din canoanele vechilor manuale școlare și sunt aduse în discuție detalii, momente, întâmplări, circumstanțe și contexte în care profilul său este „ciobit“, „întinat“, afectat de punerea în evidență a laturii sale pur umane, care nu întotdeauna s-a ridicat la înălțimea celei artistice. Îndrăgostiți, firească, de figura tutelară a culturii noastre, tindem să idealizăm și personajul, căruia suntem tentați să-i acordăm prezumția perfecțiunii dincolo de „micile accidente biografice“...

„Bălăuca“, din romanul omonim al lui Lovinescu, marea iubire a lui Eminescu, femeia care efectiv l-a obsedat, și pentru care s-a certat cu mulți dintre prietenii săi, ar trebui să se înscrie și ea în această ecuație a perfecțiunii. În imaginarul colectiv, ea „trebuie“ să rămână acea femeie superbă, „îngerul blond“ (sau, mai degrabă, șaten?) care a dat sens vieții și operei Poetului, cu care a avut parte de „cea mai frumoasă poveste de dragoste“ din istoria literaturii române.

...Dar dacă, fără a nega intensitatea aparte cu care a ars „flacăra iubirii“ dintre cei doi, lucrurile nu au stat întocmai așa? Ne este permis să discutăm „problema“ în toate amănunțele sale constitutive, fără „a intra cu bocancii“ în viața intimă a lui Eminescu și a Veronicăi Micle!?!?

Contemporanii lor nu au avut, în general, o percepție favorabilă asupra iubitei lui Eminescu. Rădăcinile problemei țin și de faptul că, măritată la o vârstă fragedă cu un profesor bătrân, Veronica l-a înfuriat pe

mentorul lui Eminescu, Titu Maiorescu, atunci când a depus mărturie împotriva acestuia într-un proces de hărțuire sexuală într-o școală. Ranchiuna lui Maiorescu a influențat și atitudinea altor junimiști, care îi povesteau lui Eminescu, aflat deja la București, despre presupusele orgii ale iubitei sale cu ofițerii din Iași. Dacă povestea erotică de o noapte cu Caragiale este însă reală, însuși Eminescu încercând să recupereze corespondența compromițătoare a „Momoțelului” (așa cum o alinta uneori poetul) cu cinicul dramaturg, presupusa intenție a Veronicăi de a se mărita cu un poet minor (Iuliu Roșca) este mai greu de demonstrat, deși între cei doi a existat o corespondență galantă. Devenită văduvă, ea ar fi vrut să se mărite, de fapt, cu Eminescu, dar acesta nu a fost de acord, pretextând că este prea sărac pentru a face acest pas. A avortat însă Veronica un copil al lui Eminescu, așa cum spune una dintre fiicele ei, Virginia? A înnebunit-o poetul cu relațiile sale paralele cu Mite Kremnitz și Cleopatra Lecca („Bălăuca“)?... Greu de descris acum ițele acestui labirint amoros, dar cert este că Veronica nu a supraviețuit psihic pierderii iubitelui său și, retrăgându-se în chilia unei mănăstiri, a hotărât să se sinucidă.

Profesorul George Munteanu, pe care îl consider cel mai important eminescolog și care a scris pagini fascinante despre *Marii clasici*, îmi spunea cândva, într-o convorbire privată de prin 1983, că nu suntem și nici nu vom fi prea curând pregătiți să îl discutăm pe Eminescu în toată complexitatea lui artistică, dar și biografică. În fapt, vom fi ispitiți să aplicăm criteriile unei morale ipocrite ori de câte ori se va pune problema discutării aspectelor „delicate” ale chestiunii. Iar relația lui Eminescu cu Veronica Micle este una extrem de „delicată”...

Cred că, până la urmă, cea mai mare nedreptate care i se face Veronicăi este chiar faptul că, indiferent ce va fi făcut ea, întotdeauna va fi raportată la Eminescu, sfârșind inevitabil prin a fi, efectiv, strivită de acesta.

De la Ana Câmpan la Veronica Micle: căsătorită la 14 ani cu un bărbat mai bătrân cu 33 de ani

Seducătoarea Veronica Micle, născută *Ana Câmpan* (22 aprilie 1850, Năsăud – 3 august 1889, Văratec), a fost – orice s-ar spune – o scriitoare minoră. A publicat poezii, nuvele și traduceri în revistele vremii și un volum de poezii. Dar ea este arhicunoscută publicului larg în primul rând datorită relației sentimentale cu Mihai Eminescu, care a transformat-o într-un personaj mitic.

Provenea dintr-o familie cunoscută din Năsăud. Bunicul ei era cetățean austriac, subchirurg de regiment habsburgic de grăniceri, iar bunica – moașă districtuală (ocupație preluată și de mama Veronicăi). Casa familiei Johann și Ana Mischinger era situată pe strada Dindărăpt, la nr. 267 (azi, strada Vasile Nașcu, nr. 23). Fiica lor, Anna Antonia Câmpan (fiica Anei Moldovan și a lui Johann Mischinger), a trecut Carpații în 1849, oprindu-se la Târgu Neamț ca refugiată ardeleană în urma persecuțiilor post-pașoptiste, având asupra sa doar banii încasați de pe vânzarea casei din Năsăud. Erau cu ea și cei doi copilași, abia născuta Veronica, cu numele oficial Ana Câmpan în documentele parohiei năsăudene (numele „Veronica” și-l va lua copila în școala primară), și un băiețel de doi ani (Radu), fratele Veronicăi. Soțul femeii, cizmarul Ilie Câmpan (Câmpeanu, în unele demersuri istorico-literare), înrolat în milițiile românești din Munții Apuseni sub flamura lui Avram Iancu, a fost împușcat mortal înainte de a i se naște fiica, iar ea a fost anchetată de poliția habsburgică. Cele două viitoare refugiate, mamă și fiică (plus fiul, care va muri de foarte mic, după strămutarea peste munți), au locuit o vreme în căsuța de sub Cetate din Năsăud, acum casă memorială, cumpărată în anul 1850 cu 100 de galbeni. Cei doi copii aveau aici traiul asigurat prin calificarea de

moșă a mamei lor, profesie dobândită și practică la Năsăud. În paralel, neajungându-se cu banii, aceasta spăla și rufe cu ziua. În 1853, mama și fiica (băiatul murise) s-au mutat la Iași, unde s-au și stabilit.

La Iași se afla unchiul răposatului ei soț, Petru Câmpeanu, profesor la Academia Mihăileană și preceptorul fiilor domnitorului Sturza, mai târziu profesor la Universitatea din Iași, care a devenit protectorul acestei familii refugiate. O parte din copilărie, cea mai fericită, Veronica o va petrece la conacul din Miclăușeni al Sturzeștilor. Locul, încărcat de istorie, era cu totul special și „predispunea la reverii culturale pe copila înclinată de acum spre visare și poezie“.

În jurul anului 1410, domnitorul Alexandru cel Bun (1400-1432) a dăruit vornicului Miclăuș (1380-1440), membru în Sfatul Domnesc, o moșie întinsă, situată în apropiere de Lunca Siretului. Moșia a devenit cunoscută sub denumirea de Miclăușeni după moartea vornicului. La 25 aprilie 1591, urmașii vornicului Miclăuș au vândut moșia către vistiernicul Simion Stroici (1550-1623). Dreptul de proprietate asupra satului i-a fost întărit acestuia în 1598. La începutul secolului al XVII-lea, vistiernicul Simion Stroici a construit aici un conac ale cărui ruine se mai puteau încă vedea la începutul secolului al XX-lea. Printr-un testament din 5 iunie 1622, vistiernicul Simion Stroici a lăsat moștenire satul Miclăușeni „Lupului Prăjăscului și nepoatei mele Saftai, și fiului meu, la Gligorie, cu heleștee și cu prisăci și cu tot venitul, pentru că i-am luat spre dânsii ca să-mi fie ei ficiori de suflet“. La sfârșitul secolului al XVII-lea (în 1697), urmașii lui Lupu Prăjescu, neavând urmași, au lăsat domeniul fraților Ioan și Sandu Sturdza, cu care se înrudeau. La data de 19 aprilie 1699, frații Sturdza și-au împărțit între ei averile, moșia Miclăușeni revenindu-i lui Ioan Sturdza. Pe moșie locuiau și munceau țărani clăcași și țigani vătrași robi, care și astăzi poartă nume de meserii: Bucătaru, Muraru, Pitaru, Curelaru, Mindirigiu, Bivolaru, Surugiu, după cum scrie Costin Merișca în lucrarea *Castelul Miclăușeni în cultura română*. Locuitorii satului Miclăușeni trăiau în bordeie sărăcicioase pe moșia boierului și pe malul gârlei din preajma parcului boieresc.

În anul 1752, vornicul Ioan Sturdza a reclădit conacul boieresc, construindu-l cu demisol și parter și în formă de cruce. Conacul avea 20 de camere, câte zece pe fiecare etaj. În grajdurile conacului erau adăpostiți cai de rasă, pregătiți pentru întrecerile manejului de pe cuprinsul domeniului.

Preocupat de extinderea moșiei, fiul lui Ioan Sturdza, Dimitrie (1756-1846), a construit în perioada 1821-1823 o biserică în curte, în apropierea castelului. El a înzestrat-o cu o frumoasă catapeteasmă în stil baroc și cu numeroase obiecte de cult valoroase. De asemenea, Dimitrie Sturdza a construit aici și grajduri pentru cai. Fiul lui Dimitrie, Alecu Sturdza (1803-1848), a amenajat, pe o suprafață de 42 hectare din jurul conacului, un frumos parc în stil englezesc, cu specii de arbori ornamentali și numeroase alei cu flori. El s-a ocupat de achiziționarea mai multor cărți și manuscrise rare care au îmbogățit colecțiile conacului.

În *Prefață la Cronicile României sau Letopisețele Moldaviei și Valahiei*, ediția a doua, Mihail Kogălniceanu scrie, între altele: „...Originalul *Tragediei* lui Alexandru Beldiman mi s-a pus la dispozițiune de domnul Dimitrie A. Sturdza, care în prețioasa sa colecțiune de la Miclăușeni posedă și dumnealui un mare număr de letopisețe manuscrise, dară care sunt mai noi decât manuscrisele păstrate de mine“.

Deși era văr cu domnitorul Mihail Sturdza, Alecu Sturdza (1803-1848) a îmbrățișat ideile revoluționarilor de la 1848. El a murit de holeră în anul 1848, existând suspiciuni că ar fi fost otrăvit din ordinul domnitorului. A fost înmormântat în biserica conacului. După moartea lui, de administrarea moșiei s-a ocupat văduva sa, Ecaterina „Catinca“ Sturdza (1811-1865). Ea a lăsat moșia fiului său, George Sturdza (1841-1909), în 1863.

În anul 1869, George Sturdza s-a căsătorit cu Maria Ghica (1851-1937), fiica scriitorului Ion Ghica, mutându-se atunci la moșie. Dornic să refacă conacul, George Sturdza a vândut câteva păduri și a luat un împrumut de 100.000 de lei de la Societatea de Credit Funciar Român, punând ca gaj moșia Miclăușeni. El trebuia să-și achite datoriile

în monede de aur. Între anii 1880 și 1904, George Sturdza a construit pe amplasamentul vechiului conac un frumos palat în stil neogotic târziu, fiind o copie a castelelor feudale apusene și amintind de Palatul Culturii din Iași, dar și de Palatul Domnesc din Ruginoasa. Planurile construcției au fost realizate de arhitecții Iulius Reinecke și I. Grigsberg. Pe pereții construcției se află următoarea inscripție: „Casa ridicată aici de strămoșul Ioan 1752, sub Matei Ghica Principe, adăugându-se de către Dimitrie biserica și grajdurile, sub Ioan Sandu Sturza Principe, mărită și înconjurată cu grădini de Alexandru și Ecaterina părinți, sub Mihail Grigore Sturza Principe“.

Castelul adăpostea o colecție valoroasă de cărți și documente, de costume medievale, de arme, bijuterii, tablouri, busturi din marmură de Cararra, argintărie, dar și piese arheologice, numismatice și epigrafice de mare valoare. Numai colecția de cărți număra 60.000 de exemplare, multe dintre ele fiind ediții princeps sau rarissime.

După cursurile primare, făcute la Iași, Veronica se înscrie la Școala Centrală de Fete, pe care o absolvă în 1863 cu calificativul „Eminent“. La examenul de absolvire, din comisie făcea parte, printre alții, Titu Maiorescu. La vârsta de 14 ani, Veronica l-a impresionat „prin excelența intelectuală și desăvârșirea corporală“, cu ocazia examenului de absolvire a Școlii Centrale de Fete, pe profesorul universitar Ștefan Micle, alt membru al comisiei de examinare (și el ardelean, participant la Revoluția de la 1848 alături prietenul său, Simion Bărnuțiu). Deși la o vârstă fragedă, frumoasa adolescentă acceptă, la insistențele mamei, să devină soția profesorului cu 33 de ani mai în vârstă decât ea (pe atunci, vârsta legată de relațiile conjugale nu era reglementată de lege).

La 7 august 1864, are loc căsătoria Veronicăi cu fostul ei profesor, Ștefan Micle, oficiată la Biserica Bob din Cluj, „preot cununător“ fiind protopopul Ioan Pamfil. La ceremonie, una ferită de ochii curioșilor, iau parte doar rudele mirelui și mama miresei. La data căsătoriei, Ștefan Micle era profesor universitar, iar mai târziu a devenit rector al Universității din Iași. El își va forma intelectual tânăra mireasă, încurajând-o să citească

în continuare. Tânăra doamnă Micle ia lecții de franceză, de canto și pian, de literatură universală. Talentul îi este ocrotit și încurajat de soțul blând, „un cuget bun, onest și organizat“. „Bălăuca“ (porecla Veronicăi Micle, folosită mai târziu cu răutate) începe să aibă orgoliul, motivat, al prestanței sale. Cultura, limbile străine exersate (germana și franceza, în care își redactează o parte a corespondenței), universul ei intelectual vor depăși curând nivelul doamnelor de salon din Iași.

Ștefan Micle (25 septembrie 1817 [după alții, 1820], Feleacu, Comitatul Cluj – 4 august 1879, Iași) a fost un pedagog și fizician român, profesor universitar la Iași. S-a născut în comuna Feleac, lângă Cluj, din părinți săraci. A urmat școala primară la Cluj, iar studiile liceale le-a făcut la Cluj, Blaj și Bistrița. A frecventat Facultatea de Drept din Cluj, pe care o termină cu calificativul „Eminent“ în 1843. În timpul facultății a lucrat ca ucenic strungar pentru a se întreține. În 1850, obține o bursă și se duce la Viena, unde urmează Școala Politehnică. În anul 1856, vine la Iași și este numit profesor de fizică și chimie la Academia Mihăileană, unde preia catedra primului profesor care a scris un manual de fizică în limba română, Teodor Stamati. Fiind numit, în 1858, și profesor la Școala Militară din Iași, Ștefan Micle lucrează aici până în 1860. Odată cu înființarea Universității din Iași, la 26 octombrie 1860, Ștefan Micle este numit profesor universitar la catedra de fizică și chimie. În 1866, Ștefan Micle pierde catedra de Fizică de la Liceul Academiei și rămâne cu catedra de la Facultatea de Științe din Iași. În locul său fusese numit provizoriu tânărul profesor Petru Poni, viitorul academician, cel care va pune bazele chimiei organice în România. Soțul Veronicăi pierdea astfel cam o mie de lei pe lună din veniturile familiei. Citind hotărârea primită, Ștefan Micle s-a tulburat, dar n-a zis nimic. Nu-l supărau atât banii pe care-i pierdea, cât schimbarea survenită în plin an școlar și smulgerea din colectivul profesoral în care se integrase încă din anul 1856. Dar, nu peste mult timp, în perioada 1867-1875, va ajunge rectorul Universității din Iași, fiind ales cu o majoritate de 14 voturi.

Ștefan Micle elaborează prima programă modernă de fizică din România, care începe cu „Fizica experimentală cu aplicațiunea matematicii“ și a cărei structură o recunoaște și azi orice student, conform lui Cristian Presură. Susține cursuri de popularizare pentru publicul larg ieșean, devine rector al Universității și, la apogeul carierei (avea 47 de ani), se căsătorește cu o fată extrem de tânără (practic, o adolescentă), frumoasă și inteligentă, într-un aranjament pus la cale de mama fetei, care era văduvă și voia să-i asigure o relativă bunăstare cu orice preț. Iar mama ei „scăpa de cazanul infernal în care fierbea toată ziua rufe, feșe și cârpe pentru doftoritul femeilor nevoiașe din mahala, umplând odaia cu aburi și miros iute de leșie și săpun ieftin“.

Culmea, ca rector al Universității din Iași, Ștefan Micle va confirma jurământul de bibliotecar al lui Mihai Eminescu (viitorul iubit al soției sale), semnează procese-verbale de cumpărare a cărților la sugestia acestuia sau îl delegă la examene. Despre acest eveniment, revista umoristică *Ghimpele* a consemnat în stilul său caracteristic: „Și pe junele Eminachi/Din Berlin, abia sosit/În locul lui Bodnarachi/Peste biblii l-a numit“.

În domeniul în care a profesat, Ștefan Micle nu a publicat nimic, însă a lăsat numeroase manuscrise: Mecanica agricolă, Curs de astronomie, Zoologia, Botanica, Chimia analitică, Chimia organică, anorganică și experimentală, Fizica etc. (conform C. Diaconovich, *Enciclopedia Română*, Tomul III, Sibiu, 1904), întrucât „ca profesor conștiincios ce era, își redacta cursurile atât la liceu, cât și la Universitate“ (E. Pop, Ioan Popp și Ștefan Micle, în *Transilvania*, nr. 3, 1944).

O istorie a învățământului din Moldova l-ar înscrie neapărat într-o listă de referință: în 1855, când își încheie studiile la Politehnica din Viena, refuză un post bine plătit, oferit de căile ferate austriece, în favoarea celui de profesor la Academia Mihăileană, cu un modest onorariu anual de 10.000 de lei, la invitația guvernului din Moldova, începându-și cursurile de fizică, chimie, mineralogie și științe naturale în 1856 și înzestrând un laborator, care devine comparabil cu cele din străinătate; în 1858, ține cel dintâi la Iași prelecțiuni publice (sălile, „cea mare rotundă și cele

două colaterale dela Academie“, devenind neîncăpătoare pentru public); în același an este numit și la Școala Militară (unde renunță la onorariu în favoarea procurării instrumentelor necesare laboratorului de fizică); la înființarea Universității din Iași, devine profesor de fizică și chimie (cu cinci ore de curs pe săptămână, instruind 18 generații de studenți); o perioadă este decan al Facultății, apoi, pentru opt ani, începând cu 1867, rector al Universității; din 1876 până în 1879, este director al Școlii de Arte și Meserii din Iași. „Cariera lui este o adevărată performanță athletică însuflețită de greutate, întărită de piedici. N-aș crede să mai găsim în istoria învățământului nostru un model biografic mai potrivit pentru tineret, ca tocmai al lui Ștefan Micle. Toate manualele noastre de științe experimentale ar trebui să-l cuprindă“, scria, în 1944, Emil Pop.

Născut din părinți săraci și neștiutori de carte, Ștefan Micle, la vârsta de opt ani, se înscrie, fără știrea familiei, la școala primară de pe lângă Liceul Piaristilor din Cluj, locuind la părinți și făcând zilnic 25 de kilometri pentru a urma cursurile. Pentru a-și continua studiile, își oferă serviciile unui funcționar ungur în schimbul întreținerii, apoi intră uce-nic, pentru patru ani, la mecanicul Raica. Termină liceul la Cluj. În 1839, merge la Blaj pentru cursul de filosofie al lui Simion Bărnuțiu. Urmează, apoi, Facultatea juridică din Cluj, pe care o absolvă în 1843. Din 1843 până în 1848, „negăsindu-și un post potrivit“, se apucă „de meșteșuguri: strungar, ceasornicar, armurier“. Între 1848 și 1849 lucrează într-un atelier de tâmplărie. În sfârșit, în 1850 obține o bursă pentru studii la Politehnica din Viena. „Cel mai bun om și incapabil de a face rău cuiva“, după cum îl caracteriza B.P. Hasdeu, bunătața întrupată – după Poni –, Ștefan Micle era și „de o politețe extremă, ce o întindea cu o naivitate jovială și la ființe neînsuflețite“. V.A. Urechia rememorează o anecdotă despre el: „La o conferință a lui, făcând o experiență cu electroforul, zise: «Vedeți dumneavoastră, iei pe dumneaei, coada de vulpe, și bat pe dumnealui, electroforul, și iese scânteii...» Râsul fu homeric“ (*Din tainele vieții. Amintiri contemporane, 1840-1882*).

În aprilie 1866, soții Micle reușesc să își cumpere o căsuță, pe strada Butu, la numărul 14. A costat 384 de galbeni, „adunați cu multă chibzuială și strașnice economii din leafa lui Ștefan și ceva ajutor din partea mamei Veronicăi“. Amândoi soții vor fi trecuți pe actele de vânzare-cumpărare ale imobilului. Casa „era una bătrânească din cărămidă și vălătuci (un fel de cărămizi făcute din lut amestecat cu paie sau rogoz), pe temelie înaltă cât un cat, cuprindea un cerdac, patru odăi, o mică terasă. În ogradă se mai găseau două odăițe, în care avea să locuiască mama Veronicăi“. În martie 1867, Ștefan Micle avea să își lărgească grădina casei cu trei stânjeni și 33 de palme (aproximativ 10 metri), teren cumpărat de la vecina Maria Bogoros.

În anul 1866, în zorii zilei de 10 noiembrie, la ora 4 și 50 de minute, se naște primul copil al soților Micle, Valeria, pe care mama ei o alinta „Greiere“, iar în 1868 se naște Virginia Livia, alintată, la rândul ei, „Fluture“.

În 1869, Veronica va contribui la înființarea și bunul mers al unei școli profesionale de fete, după cum se implică și în îndrumarea unor școli de fete din Iași. De asemenea, începe să fie activă în viața literară. Pe 3 februarie 1872, publică prima „noveletă“, *Rendez-vous*, în ziarul *Uniunea Liberală*. Tot în 1872, apare în revista *Noul curier român* cu două scrieri în proză.

Pe 8 noiembrie 1869, la alegerile din ziua de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Veronica ajunge secretara comitetului Reuniunii Femeilor Române. De altfel, Veronica avea o viață socială destul de intensă. Ștefan Micle avea să constate cu amărăciune, la un moment dat, că „Veronica dădea mai rar pe acasă și frecventa toate balurile din carnaval cu mare plăcere“.

În primăvara anului 1872, face o călătorie la Viena alături de soțul Ștefan Micle, care avea programată aici o întâlnire cu rectorul Universității din Viena, ocazie cu care îi este prezentat studentul Mihail Eminescu. Soțul pleacă de la Viena după trei zile, iar ea rămâne la tratament încă șase luni (suferea de psoriazis). La Viena, Eminescu o conduce

prin parcuri și muzee, pe bulevarde, în împrejurimi. Poetul care o impresionase în paginile „Convorbirilor literare“ devenea acum, treptat, idolul ei de o viață... și nu numai: „M-am gândit cu drag la tine până nu te-am cunoscut,/Te știam numai din nume, de nu te-aș mai fi știut!/Și-am dorit să pot odată să te văd pe tine eu,/Să-ți închin a mea viață, să te fac idolul meu“ (*M-am gândit...*, 1883). În replică, propulsat de imaginația romantică a poetului, portretul Veronicăi Micle domină lirica eminesciană a anilor 1874-1877, numită de unii istorici literari „perioada veroniană“. Veronica e „floarea albastră“, „floarea albă de cireș“, „liana“, „copilul cu păr bălai“ etc. Mitul „îngerului blond“ se născuse.

La 1 septembrie 1874, Eminescu e numit director al Bibliotecii Centrale din Iași. Va locui în Iași până în octombrie 1877, timp în care are cu Veronica o relație tumultuoasă. În primii doi ani, relația este una „platonice“, iar cea care a decis să schimbe lucrurile este, pare-se, chiar Veronica.

Pe 14 octombrie 1874, de Sărbătoarea Sfintei Cuvioase Parascheva, Veronica va merge în oraș cu speranța că îl va întâlni pe tânărul Eminescu față de care începuse să simtă nu doar simpatie și respect, ci și, mai ales, dor. Dar nu a apucat să-l zărească pe nicăieri. Va încerca și a doua zi, seara, când va veni la pelerinaj la moaștele sfinte, împreună cu mama și fiicele ei. Nu are succes nici de această dată. Afla însă de la soțul ei că tânărul Eminescu își petrecea timpul mai mult pe la Bibliotecă, de dimineață până noaptea târziu, cercetând teancurile de cărți și manuscrise. În plus, participa la comisiile de examinare, numite de rectorat, inventaria biblioteca, ținea cursurile de logică în locul lui A. D. Xenopol și își pregătea doctoratul (pe care nu avea să-l susțină niciodată).

În seara zilei de 7 noiembrie 1874, Veronica merge la un spectacol de binefacere, la Teatrul din Copou. Ștefan Micle și soția sa aveau locuri rezervate în loja Universității. Veronica bănuia că-l va întâlni și pe subordonatul soțului său, directorul Bibliotecii. A doua zi, Veronica va primi o scrisoare din partea lui: „Stimată doamnă, aseară v-am zărit într-o lojă pe care o ocupați la reprezentarea de binefacere dată în folosul